

Sygn. akt I C 1198/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Ewa Olszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Wałęga

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2019 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. K. (K.)

przy interwencji ubocznej (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 91 778,87 (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem 87/100) złotych;

II. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 6 559,48 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz interwenienta ubocznego (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 918 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty od interwencji;

IV. przyznaje adwokatowi M. C. z Kancelarii Adwokackiej w K. od Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Krakowie wynagrodzenie w kwocie 5 400 złotych +23% podatku VAT za udzielenie pozwanemu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Sygn. akt I C 1198/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego S. K. kwoty 91.778,87 zł oraz kosztów procesu a także innych kosztów w kwocie 11,48 zł.

Na uzasadnienie swojego roszczenia powód wskazał, że zapłaty ww. kwoty domaga się z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 26 marca 2015r. Pozwany zaprzestał spłaty wymaganych płatności umownych. W związku z wystąpieniem zadłużenia przeterminowanego i brakiem jego spłaty przez pozwanego, powód wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. Wyjaśnił, iż niniejszym pozwem nie dochodzi dalszych odsetek umownych i ustawowych przysługujących mu od dnia sporządzenia pozwu.

W odpowiedzi na pozew – pozwany S. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swe stanowisko zakwestionował istnienie jak i wysokość zobowiązania. W jego ocenie powodowy Bank nie wykazał w prawidłowy i przekonujący sposób istnienia zobowiązania pozwanego do zapłaty objętej pozwem kwoty i dochodzonych odsetek. Zakwestionował moc dowodową przedłożonego wyciągu z ksiąg banku oraz wskazał, iż w pierwszej kolejności powód winien wykazać skuteczność wypowiedzenia umowy.

Uzupełniając (k. 106-108) wskazał, iż nie miał świadomości zawarcia przedmiotowej umowy. Wyjaśnił, iż w rzeczywistości podpisał dokumenty kredytowe dostarczone mu przez osobę ustaloną w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie V Ds. 249/15/S. która to osoba namówiła go na wyrażenie zgody na objęcie funkcji Prezesa spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Przed zawarciem umowy, pozwany otrzymał do podpisu dokumenty, które polecono mu podpisać bez zapoznawania się z nimi. Jednocześnie otrzymał zapewnienie że umowa kredytu zostanie zawarta przez spółkę, którą prezesem był pozwany, w związku z czym konieczny będzie jego podpis a kredyt będzie spłacać spółka. Całość wypłaconych środków kredytu przekazał tej osobie.

Ponadto oświadczył, iż uchyla się od złożonego w dniu 26 marca 2015r. oświadczenia woli w przedmiocie zawarcia umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 26 marca 2015r. z uwagi na złożenie oświadczenia woli pod wpływem błędu co do czynności prawnej, a to umowy kredytu, [polegającego na pozostawaniu przez pozwanego w uzasadnionych okolicznościach przeświadczeniu, iż umowę zawiera w imieniu reprezentowanej przez siebie spółki, nie zaś na potrzeby własne. Jednocześnie podkreślił, iż błąd towarzyszący złożonemu przez niego oświadczeniu woli był błędem istotnym, gdyż gdyby pozwany miał świadomość zawarcia umowy w imieniu własnym, to oświadczenia takiego by nie złożył, a co najważniejsze nie przekazał by środków pieniężnych pozyskanych na podstawie umowy osobie trzeciej w rzeczywistości zarządzającej spółką (...) sp. z o.o. Wskazał, iż o mylnym jego przeświadczeniu wiedziała pracownik Banku (...) która z łatwością błąd ten mogła zauważyć, gdyż podpisanie umowy przez pozwanego nie odbyło się w obecności pracownika Banku.

W dniu 28 stycznia 2019r. do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powoda wstąpił (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wskazując, iż w dniu 28 czerwca 2018r. pomiędzy (...) Bank SA a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności objętej niniejszym pozwem a wynikająca z umowy nr (...) z dnia 26 marca 2015r. (k. 203).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w dniu 26 marca 2015r., zawarł z pozwanym S. K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na okres 96 miesięcy w kwocie 80.982,59 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 kredyt oprocentowany był wg zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 9,99% w stosunku rocznym.

Stosownie do treści § 3 ust. 2 raty kredytu były równe i płatne w okresach miesięcznych 1 go każdego miesiąca. Wysokość raty kredytu wynosiła 1228,41 zł

Zgodnie z 7 w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu kredytu, Bank był uprawniony pobierać od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki w wysokości 4 krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z § 9 Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z 1 miesięcznym okresem wypowiedzenia w razie m.in. zwłoki kredytobiorcy z zapłatą pełnych rat wynikających z harmonogramu spłat za co najmniej 2 okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z kredytu.

Według par. 11 ust. 2 wszelka korespondencja wysyłana przez Bank kierowana miała być na adres korespondencyjny podany przez kredytobiorcę przy zawarciu umowy chyba że kredytobiorca powiadomi Bank zgodnie z treścią ust. 1 o zmianie tego adresu. Pozwany w umowie wskazał jako adres do doręczeń in zameldowania – (...); (...)-(…) O..

Zgodnie z par. 15 umowy kredytobiorca podpisując umowę złożył jednocześnie dyspozycję uruchomienia kredytu wg poniższego wskazania:

- kwoty 60.000 zł w formie przelewu na rachunek bankowy , imię i nazwisko S. K. ul. (...), (...)-(…) O.,
- kwoty 9709,81 zł przelewem na sfinansowanie prowizji bankowej
- kwoty 11272,78 zł przelewem tytułem opłaty za objęcie kredytobiorcy ubezpieczeniem grupowym.

Dowód: umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego z dnia 26.03.2015r., k. 38-41

Pismem z dnia 26 września 2016r. powód wezwał pozwanego pod rygorem wypowiedzenia umowy nr (...) do uregulowania w terminie 14 dni zaległości w kwocie 17.736,22 zł w tym 8399,76 zł tytułem należności kapitałowej.

Dowód: pismo z dnia 26.09.2016r., z potwierdzeniem nadania, k. 42-43;

Z kolei pismem z dnia 27 października 2016r. powód z uwagi na nieuregulowanie zaległości w spłacie kredytu wypowiedział pozwanemu umowę nr (...). Według stanu na dzień 27 października 2016r. kwota zadłużenia wynosiła 9037,88 zł z tytułu kapitału, 9375,86 zł tytułem odsetek umownych, 579,34 z tytułu odsetek za opóźnienie oraz 48,14 zł tytułem kosztów i opłat bankowych.

Powyższe pismo wysłano na adres ul. (...); 32-065 O. odebrane zostało w dniu 3 listopada 2016 r. przez teściową pozwanego K. K. (2).

Dowód : pismo w przedmiocie wypowiedzenia umowy z dnia 327.10.2016r., wraz z dowodem doręczenia, k. 44-45; przesłuchanie pozwanego, k. 244-245

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 r. powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie przedsądowe ze względu na utrzymujące się zadłużenie przeterminowane z tytułu umowy kredytu nr (...).

Dowód: ostateczne wezwanie przedsądowe z dnia 29.12.2016r., k. 46

Z wyciągu z ksiąg bankowych powodowego banku wynika, że zadłużenie pozwanego wobec strony powodowej na dzień 26 stycznia 2017 r. wynosiło 91.778,87 zł w tym 79.306,02 zł z tytułu należności głównej, 10.942,43 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 3 sierpnia 2015 r. do 29 grudnia 2016 r., 1479,14 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w wysokości 10% naliczanych od dnia 3 sierpnia 2015r. do 26 stycznia 2017r., oraz 51,28 zł z tytułu opłat i prowizji.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 26.01.2017r., k. 37 ; szczegółowe rozliczenie kredytu , k. 98

W dniu 28 czerwca 2018r. pomiędzy (...) Bank SA a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności objętej niniejszym pozwem a wynikająca z umowy nr (...) z dnia 26 marca 2015r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności nr(...) z 28.06.2018r., wraz z załącznikiem nr 1, k. 132- 148

W latach 2003- 2015r. pozwany był Prezesem Zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibie w K.. Wcześniej pracował w tej spółce jako kierowca. Wówczas był już na emeryturze górniczej. Do tego aby został Prezesem Spółki namówił go jedna z osób działających w spółce – (...). W rzeczywistości wszelkimi sprawami spółki zajmował się M. S. oraz dwie inne osoby. Pozwany był w spółce tylko 2-3 razy w miesiącu. Podpisywał wówczas dokumenty przedkładane mu przez w/w osoby. Były to umowy leasingu, faktury. Podpisując umowę kredytową w 2015r. z powodowym Bankiem pozwany

myślał że podpisuje ją jako Prezes Zarządu Spółki. Umowę podpisał w Oddziale Banku. Przed jej podpisaniem nie zapoznał się z jej treścią. Ostatecznie spółka została sprzedana innej osobie. Jak przyszło pierwsze wezwanie do zapłaty raty kredytu w 2015r. pozwany poszedł do Banku i dowiedział się wówczas że kredyt jest na jego nazwisko. Pozwany spłacił jedynie 3 pierwsze raty kredytu za pieniądze ze spółki. Pozwany po uzyskaniu kredytu wypłacił pieniądze z rachunku bankowego na który kredyt został przelany i zawiózł je M. S..

Obecnie Prokuratura Okręgowa w Krakowie w sprawie do sygn. akt V Ds. 249/15/S. prowadzi postępowanie przeciwko pozwanemu S. K. podejrzanemu o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i inne

Dowód: przesłuchanie pozwanego, k. 244-245; pismo Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 26.03.2019r., k. 249

Powyższy stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony. Ich autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu. Zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2187), dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma wprawdzie mocy dokumentu urzędowego, ale nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności jako dokumentu prywatnego. W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174). Tym samym uznać należy, iż dokumenty bankowe, mimo iż stanowią w postępowaniu cywilnym jedynie dokument prywatny, obdarzone są zaufaniem publicznym jakie wiąże się z instytucją banku i prowadzoną przez niego działalnością. Wynika zaś z tego dokumentu wysokość zadłużenia pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo strony powodowej okazało się w całości zasadne.

Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1376 z późn. zm.).

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 16 września 2016 r., sygn. akt I ACa 450/160, Legalis nr 1522723 powód, który uzasadniając żądanie pozwu powołuje się na skuteczne wypowiedzenie umowy kredytowej i dochodzi w związku z tym niespłaconego kapitału wraz z odsetkami od przeterminowanego zadłużenia, powinien w pierwszej kolejności wykazać skuteczność wypowiedzenia umowy, a następnie wysokość dochodzonego roszczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanemu przez powodowy bank umowy kredytowej. Strona powodowa wysłała do pozwanego pismo zawierające wezwanie do zapłaty zaległości w spłacie kredytu a następnie w dniu 27 października 2016r. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Pisma kierowane były na wskazany przez pozwanego w umowie kredytowej adres do korespondencji tj. (...), (...)-(...) O.. Wypowiedzenie zostało również wysłane na ten adres i odebrane przez K. K. (2) – jak zeznał pozwany jego teściową. Po upływie okresu wypowiedzenia tj. w dniu 3 grudnia 2016r. zobowiązanie stało się wymagalne. Następnie w dniu 29 grudnia 2016r. powodowy bank wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Zatem należy przyjąć iż przedmiotowa umowa kredytowa została skutecznie wypowiedziana i stała się w całości wymagalna z dniem 3 grudnia 2016 roku. Strona powodowa dochowała wymaganych procedur związanych z wezwaniem pozwanego do spłaty zadłużenia kierując do pozwanego korespondencje na wskazany przez niego adres. Pozwany natomiast nie dotrzymał warunków umowy – nie regulował terminowo spłaty rat udzielonego mu kredytu.

Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Przywołany przepis nie wymaga zatem, by adresat faktycznie zapoznał się z treścią oświadczenia, decydujący bowiem charakter ma sama możliwość zapoznania się z nią. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało odebrane przez teściową pozwanego, na wskazany przez niego adres, co oznacza, że pozwany miał możliwość zapoznania się z przedmiotową korespondencją banku.

W kwestii istnienia wierzytelności strony powodowej wobec pozwanego należy podkreślić, iż bank wykazał dokładnie jakie składniki złożyły się na kwotę dochodzonego roszczenia, załączając stosowne dokumenty na poparcie tychże twierdzeń. W szczególności strona powodowa przedłożyła umowę kredytową wraz z załącznikami, wypowiedzenie umowy, wyciąg z ksiąg bankowych oraz szczegółowe rozliczenie kredytu. W wyciągu z ksiąg bankowych powód dokładnie określił, jaka wysokość roszczenia przysługiwała mu wobec pozwanego na dzień sporządzenia tegoż wyciągu i składniki składające się na zadłużenie. Natomiast oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem jego wysłania pozwanemu wskazują z kolei na rozwiązanie stosunku umownego łączącego strony i postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia, a także na możliwość pozwanego zapoznania się ze stanem zadłużenia i uregulowania go w określonym terminie.

Należy podkreślić, iż zarzut nieudowodnienia przez stronę powodową wysokości dochodzonej wierzytelności podniesiony przez pozwanego nie jest trafny. Jak podano powyżej, fakt, iż dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego nie pozbawia go mocy dowodowej i wiarygodności jako dokumentu prywatnego. Sąd nie zakwestionował przedłożonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych i obdarzył go walorem pełnej wiarygodności. Pozwany zaś nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby podważyć wiarygodność wyciągu z ksiąg bankowych lub zakwestionować skutecznie jego treść. Nie wskazał również żadnych okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie o nieprawidłowości dokonanych przez stronę powodową wyliczeń, więc twierdzenie takie jako nieweryfikowalne nie może podważyć wskazanych przez bank wyliczeń.

W ocenie Sądu Okręgowego nie mogła znaleźć również akceptacji argumentacja pozwanego dotycząca podpisania rzeczony umowy pod wpływem błędu.

Przypomnieć trzeba, że w myśl art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Zwrócić również należy uwagę na to, że skoro przedmiotem umowy zawartej pomiędzy stronami postępowania było udzielenie kredytu konsumpcyjnego, czyli czynności prawnej odpłatnej, to też uchylenie się od jej skutków prawnych dopuszczalne było tylko wtedy, gdyby błąd został wywołany przez stronę powodową, chociażby bez jej winy, albo gdyby wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć. W tym miejscu przypomnieć należy, że według powszechnie przyjętego określenia, błąd polega na fałszywym, mylnym wyobrażeniu o otaczającej rzeczywistości. W znaczeniu tym błąd oznacza pewną zasłoch psychiczną i wyraża się w mylnym wyobrażeniu o rzeczywistym stanie sprawy (o prawdziwym stanie rzeczy) lub w ogóle brakiem takiego wyobrażenia. Ujmując ogólnie, o błędzie mówimy wówczas, gdy zachodzi niezgodność między rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości podmiotu (por. B. Lewaszkiewicz – Petrykowska (w:), Kodeks cywilny, część ogólna, komentarz, Lex 2009, teza 3 do art. 84). Należy zwrócić także uwagę, że cechą charakterystyczną doniosłości błędu, występującej w postaci: albo wywołania błędu przez adresata oświadczenia woli, albo jego wiedzy o błędzie, albo wreszcie możliwości zauważenia błędu, jest to, iż nie dotyczy ona wcale błędu rozumianego jako wadliwość procesu woli. Sprowadza się ona do określonej postawy adresata oświadczenia woli w stosunku do błędu osoby oświadczającej. W istocie chodzi o pewnego rodzaju

współdziałanie adresata oświadczenia woli w powstaniu wadliwości czynności prawnej. Współdziałanie to może mieć zarówno charakter czynny (błąd wywołał), jak i bierny (o błędzie wiedział i nie uczynił nic, by kontrahenta z błędu wyprowadzić, a nawet - o błędzie wprawdzie nie wiedział, ale mógł go z łatwością zauważyć).

W pierwszej kolejności należy podnieść, że pozwany uchybił terminowi określonemu w art. 88 §2 k.c. O błędzie musiał dowiedzieć się bowiem najpóźniej w dniu zapłaty pierwszej raty kredytu opisanej zgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym. Jak sam przyznał pozwany o tym, że to on jest osobiście zobowiązany z umowy kredytowej a nie spółka za którą rzekomo działała dowiedział się już w sierpniu 2015r. Rok od tej czynności upłynął w sierpniu 2016r., podczas gdy oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli nastąpiło pismem z dnia 10 maja 2018r. (k. 106-108).

W ocenie Sądu Okręgowego nie może znaleźć również akceptacji argumentacja dotycząca podpisania rzeczonyj umowy bez uprzedniego zapoznania się z jej treścią. Zagadnienie to było już przedmiotem rozważań w doktrynie i judykaturze, gdzie konsekwentnie zajmowano zbieżne stanowisko (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1991 roku wydany w sprawie o sygn. akt I Cr 806/90, opubl. w Pr. Gosp. 1993, nr 5, s. 21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2009 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV CSK 358/08, jak też B. P. w komentarzu do art. 84 kodeksu cywilnego Lex 2009). Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny i judykatury nie można przecież mówić o błędzie w sytuacji, gdy ktoś składa podpis na dokumencie bez uprzedniego przeczytania go. Osoba taka nie myli się, ponieważ świadomie składa oświadczenie woli, nie znając jego treści (por. A. Szpunar, glosa do uchwały SN z dnia 31 maja 1994 roku, III CZP 75/94, OSP 1995, z. 2, poz. 33), akceptując w ten sposób każde postanowienie zawarte w dokumencie. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2009 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV CSK 358/08: „Nie ma błędu gdy ktoś świadomie składa oświadczenie woli, nie znając jego treści, np. składa podpis na dokumencie, z którego treścią się nie zapoznał. Z natury błędu bowiem wynika przekonanie błędzącego, że postrzegany przez niego stan rzeczy odpowiada prawdzie. Innymi słowy, nieświadomość niezgodności między własnym obrazem sytuacji a rzeczywistością stanowi immanentną cechę błędu. Stąd postawa osoby składającej oświadczenie, świadomie wykluczająca możliwość poznania stanu faktycznego, wyłącza błąd. Osoba, która świadomie podpisuje dokument nie znając jego treści, nie myli się, lecz świadomie akceptuje postanowienia zawarte w dokumencie.”

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 91.778,87 zł.

O kosztach procesu orzekł Sąd na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając nimi, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, w całości pozwanego. Na koszty te po stronie powodowej składa się poniesiona przez stronę powodową opłata należna od pozwu w kwocie 1148 zł, kwota 11,48 zł poniesiona przez powoda tytułem opłat notarialnych za uwierzytelnienie dokumentów oraz kwota 5 400 zł, stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w osobie radcy prawnego w wysokości określonej w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265.j.t.), razem 6.559,48 zł.

W pkt III Sąd obciążył pozwanego kosztami poniesionymi przez interwenienta ubocznego występującego po stronie powodowej w wysokości 918 zł (zwrot opłaty od interwencji)

W kwestii wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego dla pozwanego z urzędu, orzeczono jak w punkcie III, przyznając na rzecz adwokata M. C. kwotę 5400 zł plus wartość podatku VAT.